

1.

Предмети на слово „м“

„Хајдемо до кућице на дрвету“, предложила је Ени.

Она и Џек су пролазили поред шуме Жапчевог Рукавца док су се враћали кући с часа пливања на базену.

„Не“, успротивио се Џек. „Хоћу да одем кући и пресвучем купаће гаће.“

„О, па то ће предуго да траје“, негодовала је Ени. „Зар не желиш да што пре спасеш Моргану?“

„Наравно да желим“, одговорио је Џек.

„Хајде, онда! Пре него што зађе сунце!“, на-
ваљивала је Ени.

Потрчала је у шуму.

Џек је уздахнуо. Одустао је од пресвла-
чења.

Наместио је наочаре и кренуо за Ени у
шуму Жапчевог Рукавца.

Топао ваздух је мирисао и све је било свеже
и зелено.

Пролазио је кроз обасјане делове и кроз
сенке. Ускоро је стигао до мале чистине.

Погледао је горе. Била је ту. Чаробна кући-
ца на највишем дрвету у шуми.

„Пожури!“, довикнула му је Ени. Пела се уз
морнарске лествице до кућице на дрвету.

Џек се ухватио за лествице и кренуо за
њом.

Ускоро је стигао до кућице.

Цију. На прозору је седео мишић.

„Тао, Мрвице!“, узвикнула је Ени.

Џек је погладио миша по сићушној глави.

„Извини што нисмо дошли раније“, казала је Ени. „Морали смо да идемо на час пливања.“

Цију.

„Шта се догађало док смо били одсутни?“, упитала је Ени и осврнула се по кућици.

Џек је гледао у слово „м“ урезано у дрвени под.

На слову су стајали месечев камен и манго, важни предмети које су пронашли на своја два последња путовања.

„Хеј, знаш шта?“, почео је Џек. „И *месечев камен* и *манго* почињу на слово ’м’. Баш као и *Моргана*.“

„У праву си“, сложила се Ени.

„Кладим се да ће сва четири предмета бити на ’м’“, казао је Џек.

„Тако је“, казала је Ени. „Где ли ћемо наћи следећи предмет?“

Загледали су се у гомиле књига у кућици. У књиге о амазонској прашуми, нинџама, гусарима, мумијама, витезовима и диносаурима.

Све су биле склопљене. Само је једна књига лежала отворена у углу.

„Само што нисмо сазнали“, казао је Џек.

Пришли су отвореној књизи.

Погледали су страницу на којој је та књига била отворена. На њој је била слика стења и снега.

„Опа“, казала је Ени прелазећи прстом преко слике. „Волим снег. Волела бих да одмах одемо тамо.“

„Чекај!“, викнуо је Џек. „Нисмо спремни.“ Онда се сетио нечег другог. „Још смо у купатим костимима! Стој!“

„Уф!“, изустила је Ени.

Било је прекасно. Ветар је почео да дува.

Листови су затреперили.

Кућица на дрвету је почела да се окреће.

Окретала се све брже и брже!

Затим се све утишало.

Било је тихо као кад пада снег.